

1 EL PINYOL DE LA FUNDACIÓ

Aquest llibre comença a prendre vida, el dia 17 de febrer del 2014, quaranta aniversari de l'esplendorós 0-5 del R.Madrid-Barça, esdevingut al feu del Santiago Bernabeu, l'estadi que encara avui porta el nom del personatge franquista que aquell dia va tenir l'honor de presidir la llotja. L'endemà, els jugadors del Barça van ser rebuts pel qui en aquell moment vivia en un lloc prou conegut anomenat “Palàcio del Pardo”, com en aquella època el senyor de la casa ja estava prou malalt i vell, eren els del seu entorn els qui li movien les fitxes, l'únic que aquell dia va fer “el yayo”, va ser de preguntar amb la seva veu de soprano característica, “Oigan donde esta Samitier”.

Han passat quaranta anys, en l'actualitat el número 14 ha esdevingut un nombre màgic pels catalans, d'ara fa precisament tres-cents anys en fou un de molt tràgic, de tota manera el pas del temps tot ho canvia i tot ho esvaeix, però malgrat que a vegades aquest llibre s'endinsarà per paisatges històrics succeïts en el nostre país, cal entendre que no està especialment dedicat a la glosa de la vesant històrica - política de Catalunya.

La intenció que avui ens mena, és que aquestes pàgines constitueixin un homenatge a algú, a qui especialment els barcelonistes, des de fa quaranta anys hem associat a l'esmentat número 14. De segur que només llegir les tres

línies anteriors, els qui siguin afeccionats al Barça, al futbol, o tal vegada només a l'esport en general, hauran endevinat a qui ens referim; evidentment aquest 14, és el d'en Johan Cruyff.

Val a dir que aquesta gran figura del futbol mundial, porta generats més de trenta volums que parlen de la seva persona, aquest no pretén ser-ne un més dels escrits per prestigiosos escriptors, doncs de segur no estaria a l'altura de tan gran nombre de llibres que han escenificat la biografia d'en Cruyff. Aquí només es pretén transcriure la relació que en Johan ha mantingut quasi des que va arribar a Catalunya, amb el poble de Sitges, la seva gent i especialment amb els membres de l'associació esportiva coneguda amb el nom de “Veterans de Sitges”.

Encara que a Cossetània Edicions, l'any 2007 l'escriptora Celia Sanchez-Mustich va publicar amb el nom de “Il·lusionistes del Futbol”, el que es pot considerar de ser un retrat fidedigne de l'associació i dels seus components, és molt possible que qui no l'hagi tingut a les mans, o qui no visqui a la vila del Pati Blau, el nom genèric de “Veterans de Sitges” no li digui res.

Per això entenem que la figura d'en Johan Cruyff, el personatge a qui va dedicat el llibre no necessita cap tipus de presentació; però sí queensem cal fer-ho dels qui són els “Veterans de Sitges”, i del perquè li volen retre un homenatge, que anirà acompanyat d'un seguit d'esdeveniments a celebrar abans del pròxim 14 de novembre, data exacta del catorzè aniversari del I Mundialet de jugadors veterans, que va organitzar aquesta associació, i en el qual va participar el mateix Johan Cruyff com a jugador.

Com a data afegida a la història, consignarem que aquell primer partit el van jugar els equips del Chelsea i de la Real

Societat. Feta aquesta acotació, passarem amb breus traços a tractar de dibuixar la singular silueta d'aquest grup d'amics.

El nexa que de fa quasi trenta anys els va unir (cal dir que en l'actualitat la seva majoria traspassen la cinquantena d'anys), va ser i és, la gran passió que tots ells senten pel futbol i dins d'aquest esport, encara que amb alguna rellevant excepció, la devoció que mantenen pel nostre benvolgut Club de Futbol Barcelona.

Alguns dels seus components són nascuts a Sitges, però aquesta associació sempre ha estat oberta a la incorporació de qualsevol persona, que es trobi amb ganes de seguir trepitjant la gespa dels terrenys de joc, i hagi traspasat l'edat apta per jugar en competició d'equips federats. També cal tenir en compte que en els esmentats trenta anys que porten trepitjant l'herba, podrien depassar de més de dos-cents, el nombre de jugadors que han jugat almenys un partit en les files d'aquest singular equip. Encara que mai n'han estat més d'una quinzena, els que es poden considerar com el nucli dur d'aquesta agrupació

La seva associació és com ells, anàrquica, arraixada i devotament solidaria, sé de cert que un dia van redactar un document fundacional i també que tenen els estatuts a què els obliga la llei d'associacions, però si som fidels a la veritat, la gran majoria d'ells ni tan sols se'ls han llegit. Es regeixen per unes poques normes, encara que potser no els ve massa de gust veure-les publicades, però precisament perquè aquest volum tingui un cert interès, és imprescindible que mostri algunes coses que ells amaguen usualment rere la bóta del racó. Finalment aconseguixo que me les passin, són poques, però sucoses, les he transcrit aquí talment com me les han donat.

Normes per les quals ens regim els veterans de Sitges

A/ Cada dissabte al matí, ens reunim per fer un partit i si el temps ho permet, fem un bany a la mediterrània, seguit d'un esmorzar de forquilla.

B/ En tot moment els components hem d'estar disposats a col·laborar en qualsevol esdeveniment benèfic en què es sol·liciti el nostre concurs, i quan tinguem notícia d'una bona causa que ho precisi, serem nosaltres el que procurarem d'organitzar-lo.

C/ Tercera i última, exposem: que aquesta, en cap cas anul·la les anteriors, però dona la facultat a tots els associats, d'intentar convèncer als altres per organitzar o participar en qualsevol esdeveniment (per inversemblant que pugui semblar a la gent de seny), i que no estigui contemplat en les dues primeres. Ep, amb la sola limitació de no molestar ni perjudicar ningú, o almenys, de fer-ho conscientment.

Amb aquesta singular declaració d'intencions, de segur que heu captat el retrat d'aquests originals tipus que integren el grup dels Veterans de Sitges, de tota manera en tenir notícia de les seves atípiques pautes de funcionament, el seu càustic sentit de l'humor i les ganes de gresca que manifesten, m'ha vingut al cap aquell conegut gag dels germans Max, en el que un d'ells assabenta a un tercer, dels principis pels quals es regeix la seva societat, però en acabar de numerar-los, els admet que en cas que no els trobin prou acceptables, en tenen uns altres que poden servir igualment. Així he tingut la impressió que davant la meva insistència, m'han donat a conèixer les seves normes, però posant-hi la capa del vernís humorístic que els caracteritza.

Només em queda el dubte de com financen les seves activitats, ells mateixos m'assenyalen, que la persona més adequada per aquesta informació és el seu tresorer, l'Antoni Rodriguez, ell m'indica que cada un dels integrants col·labora amb una quota fixa mensual, però a més hi són els que podríem anomenar socis benefactors els quals en són sis d'ells, que per al moment deixarem en l'anonimat. A banda hi són diversos industrials de Sitges que quan organitzen qualsevol tipus d'acte social, hi contribueixen amb importants col·laboracions

Aquesta breu presentació serà suficient per entendre i copsar més endavant les nombroses anècdotes de la seva relació amb el mestre Cruyff les quals aniran sorgint en el curs d'aquest relat.

Equip del Barça del 0 a 5

Cruyff i Jaume Llopis

Si volem començar amb bon peu, caldria traslladar-nos en l'any 1973, quan en Johan Cruyff va ser fitxat pel Barça, algú de l'entorn del club, molt possiblement el senyor Agustí Montal que llavors n'era President, o l'Armand Carabén persona clau en el seu fitxatge, el devia aconsellar que mentre cercava un habitacle a Barcelona, en aquells dies podia quedar-se a Sitges, si més no, era un entorn molt agradable per algú que venia d'un país on els dies de sol no són massa freqüents, fos com fos, durant el temps que va tardar a comprar el seu primer domicili barceloní, en Cruyff es va allotjar a Sitges.

De feia poc a la vila s'havia inaugurat una discoteca anomenada Ricky's, un negoci que era continuació del bar del mateix nom, el qual durant els primers anys del turisme va ser un lloc de referència, no tan sols de la joventut del poble, sinó també dels que estaven “a la page” en l'ambient de Barcelona. El nom de l'establiment no era triat a l'atzar, era el mateix que duia el conjunt musical del qual en formaven part tres dels fills del propietari, el senyor Ricard Llorià Olivella. Aquell va ser un conjunt dels de l'estil de l'època que llavors seguien la innovadora música dels Beattles i Rolling Stones, un d'aquests conjunts, Cliff Richard i els Shadows, va passar uns dies a Sitges amb els Ricky's. Aquests darrers no sols van actuar a Catalunya sinó que també van fer diverses temporades a Madrid, i alguns “bolos” (el que avui en diuen gales), per altres ciutats de la península.

Tant el bar com la discoteca, sempre van ser un dels locals d'esbarjo, on assistien alguns jugadors del Barça, als

que el seu propietari, en Llorià pel fet de ser-ne un gran afeccionat convidava tot sovint. Un dels dies d'aquell any 74, algú li va dir que tota la família Cruyff estava dinant en un prestigiós restaurant del passeig de mar, sense pensar-s'ho dues vegades, l'home va donar al seu fill petit en Toni, la quantitat suficient de diners per què pagués el compte del dinar de la família Cruyff, al mateix temps d'enviar-los la invitació per conèixer el local del Ricky's.

Aquell nano que a l'època no depassava els catorze anys, n'és avui un dels més representatius components dels Veterans de Sitges, avui el tinc davant meu, perquè m'expliqui quin efecte li va causar aquell primer contacte amb en Cruyff.

—Què et va passar pel cap quan el teu pare et va fer l'encàrrec de contactar amb en Johan.

—No em va estranyar massa, però se'm van posar per corbata. Dic que no em va estranyar, perquè el meu pare acostumava a fer aquestes coses. Ell va aixecar el bar i la discoteca, i sabia com calia fer-ho.

—No podies haver-li dit que no?

—Sí que ho podia haver fet, però malgrat la vergonya, ell era un personatge al qui jo tenia moltes ganes de conèixer, has de comptar que ja era seguidor d'en Cruyff, de quan ell jugava a l'Ajax, així en aquell moment, ho vaig ser molt més pel fet d'haver fitxat pel Barça, llavors cada dia tots els diaris esportius parlaven d'ell.

—Vas arribar al restaurant i els vas abordar tot seguit?

—De cap manera, només d'entrar ja vaig veure la taula on es trobaven, per al moment no se'm va acudir altra cosa que asseure'm en un lloc no massa lluny d'ells, i vaig demanar per dinar.

—No ho van trobar estrany els cambrers, en veure un noi tan jove?

—No, perquè en Felip l'amo del restaurant, era amic del meu pare i ja es devia ensumar qual cosa, o tal vegada inclús ja l'havia trucat.

— Suposo que no recordes el que vas demanar?

—De cap manera, pels nervis que passava quasi ni tan sols vaig menjar.

—En quin moment et decideixes de presentar-te a la taula d'en Johan?

—Això ho vaig fer a la meva manera, vaig cridar a l'amic del meu pare, i li vaig dir que jo pagaria el compte de la taula on eren asseguts els Cruyff.

—Devien ser bastants diners?

—Sí, però el meu pare això ho considerava com una inversió pel seu negoci.

—Que va fer en Cruyff, en saber que tu els havies convidat?

—Va preguntar, “aquel niño”?

—En Felip, li devia explicar que jo era el fill d'un amic, el qual tenia un negoci molt a prop del restaurant, llavors es va aixecar i em va fer anar on ells estaven asseguts, dient-li al cambrer que em portés una copa de gelat. Quan amb va conèixer, no tan sols no va consentir que els convidés, sinó que va ser ell qui em va convidar a mi. En acabar, vam anar al Ricky's, que era quasi a tocar, així va ser com el vaig presentar al meu pare.

—Va ser després un client habitual de la discoteca?

—No, ell al contrari d'alguns altres jugadors de fama, ha sigut sempre una persona molt familiar, els qui vivim aquí al poble no l'hem vist freqüentar els locals de nit.

—A partir d'aquell moment, ja hi vas mantenir un contacte sovintejat?

—No, quan va anar a viure a Barcelona, la seva fama va créixer tant, que el mateix club es va encarregar de posar-li

unes barreres de seguretat, que el permetessin de viure a ell i la seva família amb un mínim d'intimitat.

Després d'aquesta anècdota, passen uns anys en què en Toni, es va haver d'aconcentrar només de veure el seu ídol en els terrenys de joc, moltes tardes des de la localitat del Camp Nou, i algunes d'altres per les diverses ciutats de la península on anava a jugar el Club de Futbol Barcelona.

Equip dels veterans a Londres